

متن پرسش

سلام علیکم: استاد، تلاشم بر این بوده اگر کسی از دوستان و نزدیکان با ولایت و انقلاب مخالفت دارد و یا چندان اعتقادی ندارد و پر از شبهه هست، با رحمت و مهربانی و حجت و دلیل واضح صحبت کنم و صبر به خرج دهم. اما گاهی هر چقدر صبر می‌کنم و دلیل می‌آورم باز هم حرف خودشان را می‌زنند و دوباره همان شیوه تحلیل را پیش می‌برند و حتی گاهی ناراحت می‌شوم که این بحث فایده ندارد و دارم خودم را ناراحت و عصبانی می‌کنم و حتی باعث می‌شود از جهت جسمی هم ناراحت بشوم و با خودم می‌گویم هر میزان هم گویی با صبر صحبت کنم و دلیل بیاورم باز دوباره مطالب خود را می‌گویند و مطالب ام رو به نحوی نادیده می‌گیرند و می‌گویند وضعیت کنونی حتی با مبانی متفکران این انقلاب مثل امام و شهید بهشتی و شهید مطهری نمی‌خواند و شما دارید دفاع بیجا می‌کنید و فکر می‌کنید واقعا مردم برایشان نظام مقبول و کارآمدست و اگر در پاسخ هم با شدت و محکم و یا دافعه صحبت کنم می‌گویند شما بی منطق هستید و این منطق شماست و منطق شما شدت و دفع بقیه است و خودم هم در این حالت اذیت می‌شوم. هر چند در راه انقلاب به نظرم چشیدن این سختی‌ها خودش عامل رشد و ثابت قدمی بتواند باشد، ولی این هم بحث است که این حدود رحمت و خوشرویی با شدت و قاطع بودن کجاست تا هم دلایل روشن شود و هم اتمام حجت باشد و خودم هم ناراحت این چنین نشوم و متأسفانه بعضی اوقات نسبت به انقلاب و این وضعیت و دفاع و تعهدم به آن و هندسه انقلاب دلم به لرزه می‌افتد و خب تاثیر ناراحت شدن و احساس بی‌ثمری بحث با سایرین برای خودم هست.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همچنان که در مباحث سوره‌ی جاثیه عرض شد انقلاب اسلامی در شرایطی نیست که از نداشتن چنین طرفدارانی به‌خصوص با روش توحیدی رهبر معظم انقلاب ضربه‌ای بخورد. می‌ماند که خوب است انسان از سر دلسوزی جهت کمک به افرادی که در گردونه‌ی توحیدی انقلاب اسلامی نیستند، متذکر برکات آن حضور بشود و چشم‌اندازی از آینده‌ی قدسی را در مقابل آن‌ها به روشی حکیمانه بگشاید و هرگز کار، به جدال نکشد به این معنا که یا باید دلایل ما را بپذیرند و یا رد کنند، لازم نیست. وظیفه‌ی ما آن است که با استحکامی حکیمانه متذکر حقیقتی شویم که نیاز هرکس در این دوران است و ردّ شویم و در بودن گسترده‌ی انقلابی خود از آنچه خدا برای ما تقدیر کرده است، بهره‌ی لازم را ببریم. نهایتش آن است که آن‌ها، آن قدر خود را در امور دنیایی غرق می‌کنند که مصداق

این آیه می‌شوند که خداوند به پیامبر خود فرمود: «قُلِ اللَّهُ تَمَّ ذَرَهُمْ فِي حَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ» خدای را پاس بدار و آنها را در فرورفتن‌شان در بازی‌های دنیایی به خودشان واگذار. موفق باشید